

המלך החריש. הוא הבין לרוחם של שריו. ובכל זאת, ליבו אמר לו כי החלום שחלם אמיתי הוא, כל שנותר לו, היה להמתין להתגשמותו.

משכך הניח לשרים לנפשם, ואילו הוא עצמו לא טרח יתר על המידה עוד בהכנת העיר לקראת המתקפה האיטלקית. הימים נקפו חלפו במהירות, ובאותה מהירות גאה המתח בליבו של המלך.

והנה אתא ובא היום הראשון של חג הסוכות. המלך כמעט לא עצם עין לאורך כל הלילה. הוא המתין בחוסר סבלנות להודעתם של הצופים הניצבים על המגדל שעל החוף, מהם ביקש לבשר לו לאלתר על כל צל של אונית מלחמה הנראה באופק.

וההודעה הגיעה. עם אור הבוקר הגיע רץ בהול מעמדת הצופים שעל החוף ובפיו הבשורה, כי צי אוניות המלחמה של צבא איטליה נראה כשהוא עושה את דרכו אל עבר חופי העיר.

"מהר", זירז המלך את שלוחו, "רוץ למעונו של רבי חיים כפוסי ואמור לו כי אני ממתין להגנתם של היהודים, האיטלקים מתקרבים, אמור לו כי עליו לפעול בהתאם לחלום, ולגונן על העיר."

רבי חיים כפוסי לא הופתע למראה השליח. הוא כבר ידע את אשר לפניו. בהוראתו הוזעקו היהודים כולם אל בתי הכנסת, להקיף את התיבה בארבעת המינים תוך כדי אמירת ההושענות של הושענא רבה, בתפילה רבתי לה' יתברך שיושיע את העיר מיד צר.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "איברא ליה" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ל ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול
בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינוס במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

יוסף זוסדל ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דרחה" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איז'ה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

1530

"דרכו של אברהם - מול דרכו של לוט"

רבינו מנחם עזריה מפאנו זצ"ל, עמד בספרו "עשרה מאורות" על הבדל יסודי ותהומי בין דרכו של אברהם אבינו לדרכו של לוט - וההבדל כה אקטואלי.

אברהם אבינו היה "מוסיף והולך", בין בנכסיו הרוחניים ובין בנכסיו הגשמיים. וממעמד של "גר ותושב" ירש את הארץ, שהיא "ארץ צבי", וככל שהיהודים רבים יותר, היא קולטת אותם ומאירה להם פנים.

ואילו לוט - היפוכו של דבר: בתחילה ישב "בערי הכיכר", לשון רבים, ולאחר מכן הסתפק בסדום לבדה, ומשם נמלט לעיר קטנה, צוער, ולבסוף התגמד בתוך מערה...

עיקרה של ארץ ישראל ומתנתה, משום סגולתה הרוחנית. הבה נלך בדרכו של אברהם אבינו, ונסתייג מדרכו של לוט. לא ניתן לחיי השיגרה ושחיקת החולין לנגוס בנחלת ה' שלנו, אלא נוסיף עליה ככל יכולתינו: "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה". ולכל הפחות, לא ניתן לנגוס בה ולקציץ ממנה נתחים.

"תהיה כאברהם"

נכדו של הרב "שפת אמת" זצ"ל פנה אל סבו הגדול בשאלה מפרשת השבוע: הקב"ה אמר לאברהם אבינו "ואברהם מברכיך, ומקלך אאור", הרי שיהיו לו גם מתנגדים, שונאים ומקללים. והמשיך ואמר: ונברכו בך כל משפחות האדמה, ופירש רש"י, שכל אדם יאמר לבנו: "תהיה כאברהם". והרי זו לכאורה סתירה מיניה וביה. מצד אחד יש לו שונאים ומקללים, ומצד שני כולם רוצים לדמות לו, הכיצד?

אין כאן כל סתירה, השיב ה"שפת אמת" על אתר. הנה, החילוניים שוטפים אותנו ומקללים אותנו, מסיתים ומשמיצים. ובסתר ליבם יודעים הם שהאמת איתנו, האור והזוהר אצלנו, ואצלם הריקנות והסיאוב, התדרדרות ושידפון. מה יכולים הם לאחל לבניהם, שיהיו כמותם, מנותקים משרשיהם, תלושים ממורשת הדורות, מתפלשים במתירנות, חשופים לכל מפגע, נסחפים בכל אופנה? אז הם מקללים ומשמיצים, ואת בניהם מברכים: "תהיה כאברהם"...

דבר אחד צריך שידעו: שהמישאלה הזו היא בבחינת "ברכה לבטלה", אם לא ישלחו את הבנים למוסדות חינוך דתיים, ולמועדוני נוער תורניים.
העלון לע"נ
מרת זקנת איז'ה פרץ בת זמנו ז"ל שנלב"ע ח' חשוון
ר' יעיש ביטון ז"ל שנלב"ע ח' חשוון
ת.צ.ב.ה.

מתפלל

שבת ח' חשוון ה-תשפ"ה
פרשה: לך לך
הפטרה: למה תאמר

הדלקת נרות - 16:22
צאת השבת - 17:15
ר"ת - 17:49

הדלקת נרות בשבת הבאה 16:18

נרא	זל
4:59	4:59
5:06	5:06
6:03	6:03
11:23	11:23
11:50	11:50
16:44	16:44

איברא ליה

הייה "זושא"

לכל אדם אומרים "לך לך" - לך לעצמותך. אין האדם נדרש לעשות מה שלמעלה מכוחותיו, אבל הוא נדרש להשיג את מה שבאפשרותו להשיג. אין דורשים מזושא להיות הבעל-שם-טוב, אבל דורשים ממנו להיות זושא.

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"נ חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרופא להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

תמונתה של אביה

"ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה"
אמר רבי שמעון בן לקיש: "ואעשך לגוי גדול" - זהו שאומרים: "אלהי אברהם", "ואברכך" - זהו שאומרים: "אלהי יצחק", "ואגדלה שמך" - זהו שאומרים "אלהי יעקב". יכול יהיו חותמים בכולם? - תלמוד לומר "והיה ברכה" - בן חותמים, ואין חותמים בכולם (פסחים קיז:).

צריך להבין, מדוע זכה אברהם אבינו שיכנה השם יתברך את אלהותו עליו ועל בנו ועל בן בנו, מה שלא זכו בזה שאר צדיקים גדולים? וגם מדוע לא יהיו חותמים בכולם אלא רק באברהם אבינו?

ונראה לפרש שהטעם שזכה לכך, מפני שהוא ביטל את העבודה זרה ביטול גמור במחשבה בדיבור ובמעשה, כי זמזם שהכיר את הבורא יתברך וידע והאמין בלבו שכל הצלמים והעבודה זרה שבעולם כולם הבל וריק ונבדל מהם בלב שלם, הנה ביטל בכך את הקליפה של עבודה זרה במחשבה. ולאחר מכן כשאביו הושיבו בחנותו למכור את הצלמים קיים ביטול העבודה זרה בדיבור, על ידי שהיה מדבר עם הקונים ומשפיע עליהם להבדל מהעבודה זרה. וכששיבר לאחר מכן את כל הצלמים בקרדום, קיים גם ביטול עבודה זרה במעשה.

ועל כן זכה אברהם אבינו שיכנה השם יתברך אלהותו עליו ועל בנו ועל בן בנו, כי בביטול העבודה זרה נגלית אלהותו יתברך ונתפרסמה בעולם, וכיון שהוא ביטל במחשבה בדיבור ובמעשה, זכה כנגד זה שיכנה השם יתברך אלהותו עליו ועל בנו ועל בן בנו. ומכיון שהוא היה הראשון שמסר נפשו על קידוש השם כשהושלך לכבשן, ולא ידע שהשם יתברך יציל אותו, כיון שלא היה תקדים לכך על ידי צדיק אחר, על כן זכה שיחתמו בו ולא בהם, וזהו שאומרים "מגן אברהם".

"ואברכה מברכך ומקללך אאור"
 מדוע נאמר אצל ברכה קודם "ואברכה" ואחר כך "מברכך", ואילו אצל קללה נאמר להיפך, קודם "מקללך" ואחר כך "אאור"?
 השיב בעל "כלי יקר", משום שמחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, ומחשבה רעה אין הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, ולפיכך המברכים יתברכו עוד לפני שיגיעו לכלל מעשה, רק בשביל המחשבה, ואילו המקללים יתקללו רק לאחר המעשה ולא בעד המחשבה בלבד.

תירוץ נוסף, כי הנה ידוע שהברכה של עשיר היא מרובה מברכה של עני, והקללה של עני היא מרובה מקללה של עשיר, לכך אצל "מברכך" אמר תחילה "ואברכה" - שיהיה עשיר בזמן שיברך אותך, וממילא ברכתו תהיה מרובה. אבל אצל "מקללך" אמר אחר כך "אאור" - שבשעה שיקללך יהיה עדיין עשיר ותהיה קללתו מועטת, ורק אחר כך אאור אותו.

"ואברכה מברכך ומקללך אאור ותברכו בך כל משפחות האדמה"

דרך העולם כששומע אדם מאנשים שמהללים ומשבחים את שונאו בפניו, אזי כמדקרות חרב בלבו לשמוע כלוסו ושבחיו של אויביו, לכך באברהם אבינו שכל מלכי מרח ומערב היו מהללים אותו, וכולם בירכו את בניהם שיגדלו ויתרוממו כמו אברהם לשם ולתהלה, מובן שזה היה צער גדול לאויביו שהיו שונאים אותו ואמרו עליו פרידה עקרה שאינו מוליד, ושאר בזיונות על שהיה מחדש אמונה חדשה בקרב הארץ.

וזהו שאמר הכתוב: "ומקללך אאור", במה יהיה נחשב להם לקללה נמרצת ביותר? - במה שנברכו בך כל משפחות האדמה, שישמעו איך שגדולי הדור יברכו את צאצאיהם: "הלואי שיהיו כאברהם לאב המון גויים".

חובות אברהם

דיני ההכנות לסעודות שבת
 ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

השכמה בבוקר להכנת צרכי שבת

א. במסכת שבת (דף קיז:) אמר רב חסדא, לעולם ישכים אדם להוצאת שבת, שנאמר (שמות פרק מז פסוק ה') "והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו" - לאלתר. והיינו שצריך להשכים בבוקר ביום ששי כדי לקנות ולהכין צרכי שבת.

ואף כשחל יום טוב ביום ששי, ומכין לשבת על ידי עירובי תבשילין שהכין מערב יום טוב, מצוה שישכים ביום טוב בבוקר כדי להכין צרכי שבת.

ואמרו עוד חז"ל, שאף על פי שהכין צרכי שבת מבעוד יום, מצוה שיוסיף ויכין עוד בבין השמשות. והיינו סמוך לסוף היום קודם שילך לבית הכנסת להתפלל.

קדימת תפלת שחרית לצרכי שבת

ב. אף על פי שאמרו חז"ל ש"ישכים" לקנות צרכי שבת, מכל מקום לא ילך לקנות צרכי שבת קודם קריאת שמע ותפלת שחרית, אלא ישכים ויקרא קריאת שמע ויתפלל, ולאחר מכן ילך לקנות צרכי שבת.

ואם חושש שמא מחמת שיתעכב בתפלת שחרית לא ימצא אחר כך לקנות מאומה לכבוד שבת, יקרא קריאת שמע, ולאחר מכן ילך לקנות צרכי שבת, ולאחר מכן אם ימצא מניין יתפלל בציבור, ואם לאו יתפלל שחרית יחיד.

ואם חושש שמא מחמת שילך לקנות צרכי שבת לא יספיק להתפלל תפלת שחרית כלל עד שיעבור זמן תפלה, אף על פי כן כל שיש לחוש שמא לא יוכל למצוא לקנות לצורך השבת כלל, יקדים לקנות צרכי שבת קודם תפלת שחרית. (ורק יקרא קריאת שמע קודם לכן). ומכל מקום אין זה אלא כשחושש שמא לא ימצא מאומה לקנות לכבוד שבת, אבל אם יוכל למצוא איזה דבר מאכל לצורך השבת, ויהיה לו מה לאכול בשבת, אינו רשאי לבטל התפלה כדי לקנות כמה מאכלים לעונג שבת.

וכל זה אינו אלא כשאין לו מי שיקנה בשבילו צרכי שבת, אבל אם יש לו מי שיקנה בשבילו, לא יבטל תפלה בציבור כדי לקנות בעצמו צרכי שבת, אלא ישלח את חבירו שיקנה לו צרכי שבת, וילך להתפלל בציבור, ולאחר מכן יכין בעצמו איזה דבר בביתו לכבוד שבת.

חובות אברהם

"מחוט ועד שרוך נעל"

לאחר שיצא אברהם אבינו להלחם למען לוט במלחמת המלכים לא רצה בשום פנים לקחת חלק בשלל.
"אם מחוט ועד שרוך נעל"

המרחק בין חוט לבין שרוך נעל הוא מרחק די קטן. הרבה יותר מסתבר לאוזן לומר "מחוט ועד אבן יקרה" או מחוט ועד ארמוז מלכים". מה הרבותא בכך שלא לקח חוט או שרוך נעל?
 אבל פירוש הרברים הוא שונה לחלוטין. אברהם אבינו התחיל ב"חוט", הקיף את כל אוצרות העולם וחזר עד שרוך הנעל.

כך בריוק מוסבר הכתוב: "מחוטב עציף עד שואב מימיו". מתחילים בחוטב העצים, עוברים דרך כל המעמדות בקהל והוזרים אל שואב המים...